

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 374/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Vačokom, Vazovova 9/A, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 16 Co 83/2019-422 z 28. apríla 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 32/2021 z 25. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie. Súčasne sa domáha priznania náhrady trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalobkyňou v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vedenom na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 50 C 293/2014 (od 1. júna 2023 Mestský súd Bratislava IV pod sp. zn. B2-50C/293/2014, pozn.) proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“). Považovala za zásah do jej osobnostných práv vyvesenie oznamu o zákaze chovu mačiek

s jej menom a listu od správcovskej organizácie adresovaný jej (ktorý bol doručený na vedomie aj žalovanému), a to bez jej vedomia a súhlasu v uzamknutej skrinke pri vchodových dverách. Okresný súd rozsudkom zo 14. septembra 2018 jej žalobu zamietol, keďže považoval za preukázané, že sťažovateľka chovala mačky, čím obťažovala susedov imísiami (zápachom, znečistením spoločných priestorov a voľným pohybom zvierat po bytovom dome), na opätovné výzvy žalovaného a správcu nereagovala a závadný stav neodstránila. V tomto kontexte okresný súd považoval konanie žalovaného za dôvodné a ani písomnosť adresovanú sťažovateľke s výzvou na odstránenie tohto stavu (zaslanú aj žalovanému) nepovažoval za písomnosť osobnej povahy v zmysle § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto jej vyvesenie nebolo možné klasifikovať ako zásah do jej osobnostných práv. Okresný súd vyzdvihol potrebu zachovať istú mieru proporcionality pri strete práv na ochranu osobnosti a práv ostatných užívateľov bytov (bod 57 rozsudku okresného súdu).

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na základe odvolania podaného sťažovateľkou rozsudkom č. k. 16 Co 83/2019-422 z 28. apríla 2020 rozsudok okresného potvrdil. Stotožnil sa právnym názorom okresného súdu, že vyvesenie sporného oznamu a listu nemohlo objektívne spôsobiť žiadny zásah do osobnostných práv sťažovateľky, keďže bolo legitímnym právom každého obyvateľa tohto bytového domu, a teda nielen žalovaného žiadať sťažovateľku, aby prestala s chovom a prikrmovaním mačiek. Aj podľa krajského súdu bola podstatnou forma a celkový kontext namietaných zverejnených písomností, pričom výrazové prostriedky a štylizácia listín (aj s uvedením mena, priezviska a titulu) boli primerané situácii, ktorú zapríčinila práve sťažovateľka (bod 28 rozsudku krajského súdu).

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky odôvodnené § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Z bodu 31 napadnutého uznesenia vyplýva, že sa stotožnil s názormi prezentovanými okresným súdom a krajským súdom. Doplnil, že pre záver, že obsah zverejnených „výziev a oznamov“ nebol spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv sťažovateľky bolo osobitne významné to, že sa týkali pravdivých skutkových okolností. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13. marca 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Zo sťažovateľkou prezentovanej argumentácie v podanej ústavnej sťažnosti možno vyvodit' tieto námietky:

a) všeobecné súdy v napadnutom konaní neposkytli ochranu je základnému právu na nedotknuteľnosť osoby a súkromia podľa čl. 16 ústavy, základnému právu na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, základnému právu vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy ani základnému právu na ochranu listového tajomstva podľa čl. 22 ústavy;

- b) už okresný súd sa odklonil od jej žalobného návrhu (ochrana osobnosti), keď za podstatu sporu považoval obťažovanie susedov imisiami zo strany sťažovateľky a ich následnú svojpomoc pri riešení vzniknutej situácie, teda ako susedský spor, čo viedlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, nesprávnej aplikácii a interpretácii hmotnoprávnych noriem. Predmet sporu bol účelovo posudzovaný inak. Uvedené viedlo k porušeniu hmotného aj procesného práva;
- c) v ústavnej sťažnosti vymenúva jednotlivé čiastkové zásahy do jej osobnostných práv (aj nad rámec predmetu konania pred okresným súdom) zo strany žalovaného a opakuje argumentáciu uplatnenú v konaní pred všeobecnými súdmi;
- d) súdy upreli sťažovateľke v odôvodnení a hodnotení dôkazov tvrdenia v jej prospech, naopak, do úvahy brali len dôkazy v prospech žalovaného, krajský súd nereagoval na jej podstatné argumenty prezentované v odvolaní a pochybenia okresného súdu;
- e) sťažovateľka nežiadala najvyšší súd o odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu ani o preskúmanie správnosti skutkových zistení či o prehodnotenie vykonaného dokazovania, ale namietala porušenie práva na spravodlivý proces, pričom najvyšší súd iba stručne zhrnul, že vady nezistil, odôvodnenie jeho uznesenia nepovažuje za presvedčivé. Pritom opomenul viaceré podstatné relevantné skutočnosti zo súdneho spisu;
- f) najvyšší súd podľa sťažovateľky nesprávne aplikoval § 420 písm. e) CSP vo vzťahu k jej námietke o nesprávnom posúdení predmetu sporu;
- g) svojimi arbitrárnymi, nepresvedčivými a nepreskúmateľnými rozhodnutiami tak všeobecné súdy porušili je základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Sťažovateľka sa podanou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia jej označených práv rozsudkom krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí jej žaloby o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy a uznesením, ktorým najvyšší súd odmietol jej dovolanie proti tomuto rozsudku, ktoré považuje za nepreskúmateľné, nepresvedčivé a arbitrárne.
7. Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd odobril postup všeobecných súdov, ktorým dospeli k nesprávnemu posúdeniu predmetu sporu (mala ním byť ochrana osobnosti, a nie susedské spory), a tým aj nesprávne aplikovali hmotnoprávne predpisy na tento nesprávne vymedzený predmet sporu (čo spočívalo okrem iného aj v nevysporiadaní sa, resp. s arbitrárnosťou záveru o jej námietke o porušení listového tajomstva).
8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom

súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

9. Ústavný súd v úvode poukazuje na to, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov.

10. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môžu domôcť využitím im dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie. Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP. V dovolaní namietala nepresvedčivosť odôvodnenia, ktoré nespĺňa zákonné požiadavky. Závery krajského súdu považovala za rozporné s predmetom sporu. Vyjadrila nesúhlas s výkladom a aplikáciou podústavných právnych predpisov, súdom vytýkala, že nevyhodnocovali jej tvrdenia a zaoberali sa iba vyjadreniami žalovaného. Nevysporiadali sa so spornými oznamami a výzvami, s protiprávnym konaním žalovaného (zverejnením listu od správcu), ktoré predstavovalo porušenie listového tajomstva, ktoré je chránené ústavou. Týmto postupom bolo porušené jej právo na spravodlivý proces. V dovolaní napadla sťažovateľka aj výrok o trovách. Najvyšší súd, napriek tomu, že v bode 29 napadnutého uznesenia odkázal na ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej nedostatok riadneho odôvodnenia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladajú vadu konaniu podľa § 420 písm. f) CSP, sa v napadnutom uznesení dovolacími námietkami sťažovateľky zaoberal (pozri body 27, 31, 37, 38) a v ich intenciách rozsudok krajského súdu preskúmal. Preto možno v tejto konkrétnej veci sťažovateľky dovolanie a rozhodovanie najvyššieho súdu o ňom vyhodnotiť ako účinný prostriedok nápravy v poslednom stupni a sťažovateľka mohla a mala možnosť hájiť svoje ústavné práva práve v dovolacom konaní najvyššieho súdu.

12. Ústavný súd konštatuje, že nemá na opätovné posúdenie jej obdobných argumentov uvedených v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu právomoc (porov. napr. I. ÚS 546/2022, I. ÚS 17/2023), pretože už boli predmetom posúdenia v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľka iniciovala a ktoré najvyšší súd zavíril vydaním napadnutého uznesenia.

13. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity (porov. II. ÚS 34/2022, IV. ÚS 98/2022, I. ÚS 68/2022) odmietol ústavnú sťažnosť

v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

15. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky, ústavný súd dáva do pozornosti aj svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa, samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 239/2021, I. ÚS 679/2022, I. ÚS 183/2023).

16. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či právne závery, na základe ktorých najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky, boli dostatočne odôvodnené a či boli výsledkom ústavne udržateľnej aplikácie noriem procesného práva najvyšším súdom v súlade s označenými článkami ústavy a dohovoru, a to striktne v rozsahu sťažostnej argumentácie sťažovateľky.

17. Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú dovoláciu námietku sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, keď s odkazom na konkrétne body jeho odôvodnenia v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu konštatoval, že zodpovedá náležitostiam vyplývajúcim z § 220 ods. 2 s spojení s § 393 ods. 2 CSP. Ústavný súd sa oboznámil s týmito rozhodnutiami všeobecných súdov, z ktorých vyplývajú odpovede na sťažovateľkou nastolené otázky.

18. V súvislosti s namietaným nesprávnym ustálením predmetu sporu vyabstrahovaným okresným súdom v bode 46 jeho rozsudku ako obťažovanie susedov imisiami a ich následná svojpomoc pri riešení situácie prostredníctvom vyvesenia oznamov a zákazov, čo sa týka chovu mačiek,

a v naznačenom smere vykonávanom dokazovaní a následnej aplikácii právnych predpisov ústavný súd odkazuje na názor okresného súdu prezentovaný v bode 43 jeho rozsudku, že Občiansky zákonník v § 11 až § 13 neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ale iba proti neoprávnenému zásahu, ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe. Skutočnosť, či o takýto zásah v prejednávanej veci išlo, následne okresný súd zisťoval vykonaným dokazovaním. Okresný súd sťažovateľkou tvrdený zásah do ochrany jej osobnosti posudzoval aj s ohľadom na výkon jej práv a povinností nájomcu bytu v kontraste s právami ostatných vlastníkov a obyvateľov bytového domu na nerušené užívanie ich nehnuteľností (bod 56 rozsudku okresného súdu) a zdôraznil potrebu zachovať medzi nimi istú mieru proporcionality (bod 57 rozsudku okresného súdu). V naznačenom smere tak nemožno považovať za dôvodnú námietku sťažovateľky, že sa všeobecné súdy odklonili od jej žalobného návrhu.

19. Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že sťažovateľka chovom mačiek obťažovala susedov imisiami, na opakované výzvy správcu a žalovaného na odstránenie závadného stavu nereagovala. Následne vyvesenie oznamu a výzvy v skrinke vyhodnotil ako dôvodné konanie žalovaného (porov. body 56 a 57 rozsudku okresného súdu). Krajský súd zdôraznil, že podstatnými boli aj forma, obsah a kontext namietaných písomností a ich štylizáciu výrazové prostriedky v nich použité vyhodnotil ako primerané (bod 28 rozsudku krajského súdu). Najvyšší súd v rámci reakcie na sťažovateľkine dovolacie námietky doplnil, že spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv sťažovateľky nebol ani obsah sporných písomností, keďže sa týkal pravdivých skutkových okolností (bod 31 napadnutého uznesenia). Z uvedeného vyplýva záver o tom, že predmetný zásah spočívajúci v ich vyvesení nebol spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv sťažovateľky.

20. V tejto súvislosti možno poukázať na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, v zmysle ktorej neoprávnenosť zásahu do osobnosti fyzickej osoby tvorí objektívnu kategóriu, ktorú treba odlišovať od zavinenia ako subjektívnej kategórie. Takýmto zásahom do osobnosti fyzickej osoby je napr. práve rozširovanie nepravdivých, resp. pravdu skresľujúcich skutočností. Isté však je, že súčasne treba zvážiť, či v konkrétnom prípade neexistujú okolnosti, ktoré porušenie, resp. ohrozenie osobnosti fyzickej osoby ospravedlňujú, t. j. či nejde o okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Tými sú napr. súhlas dotknutej fyzickej osoby, prípady tzv. zákonných licencií, resp. prípady, kedy k zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo v rámci výkonu iného subjektívneho práva ustanoveného zákonom (napr. práva na informácie, resp. práva na kritiku, na názor a pod.). Nevyhnutné však je v týchto prípadoch zvážiť, či takýto zásah sa stal primeraným spôsobom a zároveň či tento zásah nie je v rozpore s takými oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých je potrebné s ohľadom na požiadavku zabezpečenia elementárnej úcty k dôstojnosti jej osobnosti za všetkých okolností bezpodmienečne trvať (mutatis mutandis rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 30 Cdo 179/2004 z 30. septembra 2004, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 30 Cdo 2835/2011) (*Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol.* Občiansky zákonník I. § 1 – 450. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2019. s. 68.).

21. Pre posúdenie nárokov uplatnených sťažovateľkou v zmysle § 13 OZ bolo nevyhnutné posúdiť, či ňou namietaný zásah možno považovať za neoprávnený. Záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení, že postup, ktorý na tento účel zvolil okresný súd, ako aj spôsob, akým tento postup odôvodnil vo svojom rozsudku, potvrdený aj krajským súdom po podaní odvolania, nepredstavuje vadu zmätočnosti zakladajúcu prípustnosť dovolania sťažovateľky, nebol podľa ústavného súdu výsledkom ústavne neudržateľnej aplikácie noriem procesného práva najvyšším súdom.

22. Vo vzťahu k sťažovateľkou prejavenej nespokojnosti s nedostatočným odôvodnením, resp. arbitrárnym posúdením predmetnej veci všeobecnými súdmi bez zohľadnenia jej základného práva na ochranu listového tajomstva podľa čl. 22 ústavy ústavný súd uvádza, že okresný súd v bode 53 svojho rozsudku konštatoval, že sporná výzva, resp. list zo 6. februára 2013, adresovaná sťažovateľke bola zaslaná na vedomie aj žalovanému. Okresný súd z uvedeného aj s poukazom na obsah výzvy a stav v bytovom dome (imisie produkované sťažovateľkou) vyvodil, že nejde o súkromnú korešpondenciu, resp. že ju nie je možné považovať za písomnosť osobnej povahy podľa čl. 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka (bod 57 rozsudku okresného súdu). Preto jej vyvesenie nebolo možné klasifikovať ako zásah do osobnostných práv sťažovateľky. Je pravdou, že k porušeniu listového tajomstva sa krajský súd ani najvyšší súd v odôvodnení svojich rozhodnutí výslovné nevyjadrili.

23. V záujme posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky sa ústavný súd zameril na to, či odôvodnenie poskytnuté sťažovateľke okresným súdom (potvrdené krajským súdom) nemožno považovať za nedostatočné či arbitrárne. Účelom ochrany zaručenej čl. 22 ods. 1 ústavy je tajomstvo prepravovaných správ (právne významné nie je, či sa správa prepravuje listom, poštou, elektronickou poštou alebo akýmkoľvek iným spôsobom). Predmetom ochrany sú správy zasielané akýmkoľvek spôsobom prostredníctvom doručovateľa. Tajomstvo prepravovaných správ patrí k tým základným právam a slobodám, ktoré zaručujú ochranu nielen vo vzťahu k orgánom verejnej moci, ale ktoré poskytujú ústavnú ochranu aj vo vzťahu k súkromným osobám. Ak osoba stojaca mimo orgánov verejnej moci poruší tajomstvo prepravovaných správ, môže sa dopustiť trestného činu porušovania tajomstva prepravovaných správ (§ 196 a 197 Trestného zákona) (porov. *Drgonec, J.* Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019. s. 570.). Vyvstáva preto otázka, či mohlo zo strany žalovaného vôbec dôjsť k porušeniu tajomstva prepravovanej správy v prejednávanej veci listu, resp. výzvy zo 6. februára 2013, ktorý mu bol doručený na vedomie (čo v konaní nebolo sporné)?

24. Ľudské právo na súkromie, tak ako ho zaručuje čl. 8 dohovoru, sa ústavou „mozaikuje“. Časť ochrany súkromia sa priznáva čl. 16 ods. 1 ústavy. Iná časť ochrany súkromia sa zaručuje čl. 21 a 22 ústavy. Významnú časť ochrany hodnôt súkromnej povahy chránia ustanovenia čl. 19, pričom v každom z odsekov tohto článku sa chránia iné časti práva na súkromie. Občianskoprávna systematika však opäť vytvára spoločnú kategóriu osobnostných práv, ktorá je širšia ako čl. 19 ods. 1 prinajmenšom preto, lebo zahŕňa aj ochranu práva na súkromie, ktoré sa ústavou priznáva v čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2.

25. Preto, ak všeobecné súdy v prejednávanej veci nevzhliadli porušenie listového tajomstva (keďže list bol žalovanému doručený na vedomie) a následné zverejnenie tohto listu vyvesením v skrinke pri vchodových dverách už vyhodnocovali ako „inú časť ochrany súkromia“, inými slovami, ako tvrdený zásah do osobnostných práv (cti a dôstojnosti) sťažovateľky, s čím súvisí aj posudzovanie oprávnenosti či neoprávnenosti tohto zásahu (ako už bolo uvedené), ústavný súd tento postup nehodnotí ako arbitrárny. V dôsledku uvedeného si tak ani napadnuté uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky nevyžaduje zásah ústavného súdu, keďže sa pri aplikácii § 420 písm. f) CSP neodchýlil od ich znenia tak, že by zásadne poprel ich účel a význam.

26. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd za dostatočne odôvodnené a ústavne udržateľné. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona ústavnom súde.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu